

lönféle vallási és jótékonyági szervezetek, valamint a Nemzetközi Vöröskereszt által védett otthonokból.

Szálasinak a zsidók kategorizálására vonatkozó, november 17-i döntésével összhangban azt a 6000 gyermeket, akit szülei a Vöröskereszt gondoskodására és védelmére bíztak, december 6-tól kezdődően szintén a gettóban kellett elhelyezni. A Zsidó Tanács konzultált Friedrich Bornnal és Hans Weyermann-nal, és kijelentette, hajlandó befogadni a gyermekeket, ha a kormány a rendelkezésére bocsátja a város tulajdonában lévő oktatási intézményeket a gettóban. A Tanács halogató taktikához folyamodott, először az épületek átadását kérte, aztán rámutatott, hogy kívánatos lenne kitakarítani, fertőtleníteni és berendezni azokat. A cél természetesen az időnyerés volt, a Tanács tagjai ugyanis meg voltak győződve róla, hogy a gyerekeknek jobb dolguk van a Vöröskereszt védelme alatt, a gettón kívül. A Vöröskereszt gyermekvédelmi részlegét ebben az időben a cionista Komoly Ottó irányította, aki mentesített státust élvezett. Decemberben hat gyermekotthon tartozott a Vöröskereszt fennhatósága alá, mindegyikben kb. 500 gyermekkel. Az ostrom alatt és a nyilas túlkapások miatt némelyik otthonból elmenekült a felügyelő és a személyzet, a gyerekeket sorsukra hagyva. A Teleki Pál, a Perczel Mór és a Nagyfuváros utcában lévő gyermekotthonok helyzete különösen nyomasztó volt.

A Tanács időhúzásra irányuló törekvései ellenére egy rendőri egység, melyet Szinyei-Merse és Koppány rendőrparancsnokok vezettek, december 12-én behozta az első, 500 gyermekből álló kontingenst a gettóba. A Klauzál téri, nem működő vásárcsarnokban helyezték el őket. Egy másik gyermekcsoportot a Síp utca 23.-ban szállásoltak el, miután a házlakóit – a belföldi illetékhivatal helyi kirendeltségét – a Zsidó Tanács költségén máshová költöztették át. A gyermekeknek a gettóba való áthelyezése folytatódott az egész hónapban, a Vöröskereszt nagy megdöbbenésére. December 24-ig a 6000 gyermek zömét elvitték az otthonokból és menedékhelyekről a Vöröskereszttel együttműködő evangélikus lelkész, dr. Szehló Gábor bátor erőfeszítései ellenére, aki különösen aktívan védte a gyermekek érdekeit.⁹⁹ Ezen a napon a semleges országok képviselői Carl Lutz és Raoul Wallenberg ösztönzésére éles hangú tiltakozó jegyzéket nyújtottak át, melyben a gyermekek gettóba hurcolásának felfüggesztését követelték, és annak engedélyezését kérték, hogy hagyják meg a gyermekeket otthonaikban édesanyjukkal együtt.¹⁰⁰ Ekkorra azonban már 6000 gyermeket áthelyeztek, és a magyar hatóságok semmi hajlandóságot nem mutattak az iránt, hogy megmásítsák döntésüket.

A gyermekek áthelyezésén kívül a gettó lakosságának növekedéséhez az is hozzájárult, hogy a nyilasok a letartóztatott, bujkáló zsidókat is a get-